

Bayer Zsolt: Danse Macabre (A királyn? halálára)

2022 szeptember 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A gróf pontosan tudta, hogy most van vége mindennek...

„Emsworth grófja, e rokonszenves arisztokrata, a blandingsi kastély tágas könyvtárában, a nyitott ablaknál állott – összeesve, akár egy vizes harisnya, mint mindig, ha nem támaszkodhatott neki valaminek – és végigjáratta tekintetét birodalmán.”

És ekkor belépett a könyvtárba a kiváló Baxter, a lord pótolhatatlan titkára, s miután halkán megköszöri torkát, így szól:

– Uram... a királyn? halott...

Hosszú és nagy lett a csönd, a gróf ugyanis pontosan tudta, hogy most van vége mindennek. S mivel tudta, így járatta végig tekintetét birodalmán, s meg sem lep?dött, hogy szemüveg nélkül is messzire, birtoka határain jóval túlra lát.

Látta a brit birodalom (legyen így: Brit Birodalom) minden eldugott zugát, s látta a véget. Ezt a véget persze látta már mindenki, de még bele lehetett kapaszkodni egy kilencvenhat éves, törékeny és apró öreg hölgybe, még bele lehetett kapaszkodni mindenféle hagyományokba.

Görcsös, elfehéred? ujjakkal és összeszorított ajkakkal lehetett kapaszkodni a múltba, mert minden pusztulásra ítélt világ abba szokott kapaszkodni, önnön múltjába, amelyet amúgy önmaga tagad meg és számol fel éppen.

Emsworth grófja, e rokonszenves arisztokrata hirtelen látta a véget. S a vég nem az apokalipszis lovasainak vágójával közeledett, ó, dehogy! Végtelenül kisszer?, reflektált, önmagukat túlél? korok, kultúrák és világok sohasem az apokalipszis lovasaival pusztulnak el, hová is lennének ekkora megtiszteltetés láttán!

Nem, nem jöttek az apokalipszis lovasai. Hanem régi dolgok jöttek szembe, régi emlékek, melyek mind-mind készül?dtek a nagy haláltáncra.

– Meghalt a királyn?! Éljen a Danse Macabre!

A gróf kissé meglep?dött, hogy legel?ször James Bond ugrott sírba, kezében kedvenc italával – de hát, végül is, valahol tényleg el kell kezdeni. „Én a komédiát lejátsztam, / Mulattattam, de nem mulattam.” Bond mintha ezt suttogta volna, mielőtt sírba ugrott.

– Különös – gondolta a gróf, vagy talán már nem is ?...

S aztán elindultak mind. Jött el?bb William Blake, nála volt az önmagát teremt? Isten, no és persze a kedvenc tigrise.

– Ó, igen, kedveseim, aki a bárányt, az csinálta ?t is, de lássuk be, ezzel többé nem takarózhatunk, hiszen volt szabad akaratom. S mi maradt bel?le? Hát a bolha szelleme. Ha nem érted már, s túl elvont neked, ne is sajnáld az életed...

Érkezett Byron is, dél fel?l.

– Ó, kedveseim, Childe Harold önmaga el?l s önmagáért utazgatott oly' sokat, vágyai el?l s vágyaiért ment délre, s most, hogy visszajöttem, azt látom, mi nékem b?n volt és szenvedély, unalmas közhellyé, olcsó, üres, vásári komédiává romlott.

Kipróbálja az is, akit amúgy nem vonz saját neme, pusztán divatból. S miért mindehhez a kutyajelmez, a sok fekete b?rsz?j meg sátánkereszt? Nem értem. Ha értem, annál rosszabb. Én nem kérek ebb?l...

Shakespeare ott bólogat mögötte, kezében a Globe színház legutolsó el?adásának legutolsó zsöllyejegye.

– A Macbeth ment. Törpék játszották, törpéknek. Nincs is más, sehol. Törpe Macbethnek, törpe Lady Macbethnek, törpe b?nök. Törpe sátánkák. Lenni vagy nem lenni? Ugyan, kérem... ez ?rülés! Bár ez utóbbit egy kollégánál olvastam...

Burns minderre nem reagál semmit.

De végül csak megszólalt, csöndesen. „John Anderson, szívem, John, kezdetben, valaha hajad koromsötét volt s a

homlokod sima.”

S elnézlek most, hogy megöregedtél. Hajad koromsötét, s homlokod sima. Sok festék s még több botox otthona. Tudod, barátom, amely világ megöregedni is képtelen méltósággal, s úgy tesz, mintha nem lenne halál, annak vége van...Együtt ugranak négyen a sírba.

„Jöv?jét vágyta látni minden: / S szemét behunyja most ijedten.” Lord Emsworth ezt vélte hallani. De lehet, képzelete játszott vele csupán.

S aztán felgyorsult minden. Jött s ugrott Dickens, és sok árvaházi kisgyerek, Twist Olivér vezeti ?ket, nyomukban ott van Röfi és Ralph, utóbbi „hangosan siratta ártatlanságának elvesztését, az emberi szív sötétségét”.

Geoffrey Chaucer a Canterbury mesékkel ugrott, szégyellte nagyon, hogy abban mindenki fehér. Arthur király s a Kerekasztal lovagai nemkülönben, Robin of Locksley a toxikus maszkulinitása végett nem bírta tovább.

Keats az ókor iránti rajongásától, Milton az Elveszett paradicsom súlyától akart szabadulni. Joseph Conrad soha nem bocsájtotta meg magának, hogy azt hitte, járt már A sötétség mélyén. Joyce rá volt kötözve az Ulyssesre, s még most sem értette az egészét.

És mi tagadás, jött Blandings minden figurája, Freddie, a hülye, Constance, a jégszív?, Baxter, a tökéletes, Aileen Peavey, a költ?n?, s halkán ezt sziszegte: „Sziszeg? szagos józanság szava szájon szédít” – s persze érkezett Psmith is (a „P” néma!), s hórihorgas alakja el sem t?nt teljesen a gödörben.

Nyomukban érkeztek a Csengetett, Mylord? h?sei, a Meldrum ház, Lord Meldrum s öccse, a cselédlányokért rajongó Teddy, Lady Lavender, a gin nagy barátja, Ms. Poppy, a sz?zk...rva, és Ms. Ciccy, a lesbika. S persze a személyzet: Alf Stokes, a kommunista gazemberke, James Twelvetrees, a született szolgálélek, Ivy, az imádnivaló együgy?, Mrs. Lipton, az örök szakácsné, Henry, a teljesen hülye s Mabel, az örök proletár.

Rájuk sincsen szükség többé. Ahogy a Monty Pythonra sem. A Gyalog galopp sem maradhat, s a Brian élete sem, még csak az hiányozna! Abban kiröhögik a szülni akaró férfiakat! S a Waczak szállónak is mennie kell, hiszen önfelédtt röhögéssel mérgez. John Cleese a legmagasabb, ? ugrik els?nek.

„A mámor elszállt, a festék lement, / Itt oly hideg van: jobb-e odalent?” De nem maradhatnak a Dunkerque homokjába harapók sem, és Gallipoli halottai sem, a Kwai folyó hídépít?i sem, a T?zszekerekben mindenki túl fehér, Harold ugyan zsidó, de ez ma már kit érdekel? Benjamin Britten is túl fehérre sikeredett, meg a Beatles is, a Rolling is, Jagger szimpátiája az ördöggel már kevésnek bizonyult a túléléshez.

És ott áll a sír szélén az egész királyi család is. A monarchia. A birodalom. A hagyomány. Az arisztokrácia. Az ötőrai tea. A keménykalapok. A régi taxik. Károly még majd mond valamit, de ? is csak bevégzi. Ennek vége van.

Ez most a Meghan Markle-ok és a Tóta W.-k ideje. ?k maradnak. Egymásra néznek, s ha nem azok lennének, akik, hanem csak nyeglék, így szólhatnának: „Egymást szedtük rá azzal, hogy tudunk: / Most a valónál mind elámulunk.” De nem szólnak így. Ezek nem olyanok.

Amit Emsworth grófja, a rokonszenves arisztokrata utoljára még hallott, ez volt: „Álmodtam szépet – felzavartak, / Szép álom, j?j, most már folytatlak.”

Még Sherlock Holmes sétált végig a Baker Streeten, és a Sátán kutyája vonyított kísértetiesen a lépvidéken – aztán csend lett. Elhallgattak ?k is.

Sir Francis Drake, ki rettenetes kalózból lett ?felsége admirálisa, még megpucolta az ezüstnem?t, Wellington herceg és Nelson admirális is bocsánatot kért mindenért, aztán csend lett.

A királyné apró, törekeny alakja is elt?nik lassan örökre, de utoljára még visszanez, és hozzánk szól, magyarokhoz: „Mert önöknek joguk van hozzá, hogy ismét elfoglalják helyüket az európai történelem és kultúra f? áramlatában.”

Köszönjük, ?felsége. Éppen azon vagyunk. Illetve, hogy pontosítsak: éppen abból szeretnénk most kimaradni.

Nyugodjék békében...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
